

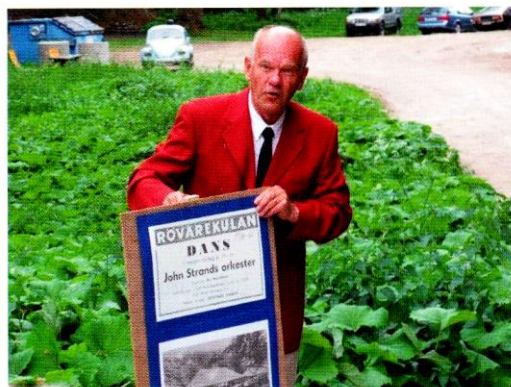
Minnen från Rövarekulan

Leif Lindgren

Mitt första minne av Rövarekulans dansställe är från början av 1950-talet. Då fick jag och min bror följa med vår mor dit. Mor hade av Erik och Matilda Andersson, som drev dansstället, blivit tillfrågad om att hjälpa till med att städa inför den nya säsongen. Erik och Matilda drev även dansstället Granbacken, som låg på motsatta sidan av Löberöd. På Granbacken dansade man under vinterhalvåret, men när det blev vår i april månad, när det torkat upp och Brååns flöde stillnat, då var det dags för förberedelserna i Rövarekulan. Allt skulle stå färdigt till Valborgsmässoafton, då det var premiär. Det skulle vara rent och snyggt, golven skulle vara såpskurade, det målades, räfsades löv och fejadades på alla de sätt. Erik och Matilda hade två pojkar, varav den minste var lika gammal som min bror Affe. Vi tre grabbar hjälpte till, men ibland smet vi iväg ner till ån eller upp i skifferbackarna. Det var en underbar miljö att leka i.

Den nya vägen till Rövarekulan hade blivit klar och man kom nu upp närmare Marianne-lunds gård. Det gjorde att det blev mycket lättare att ta sig ner till, och upp från, dansstället. Tidigare hade man ofta cyklat dit men med nya "bättre" tider började bilarna bli mer och mer vanliga, och man ville parkera bilarna nära dansstället. Även taxibilarna och bussarna ville kunna köra ända fram. Det gick dansbussar från Eslov, Lund, Hörby och Sjöbo. Alla parkerade på rad nere vid dansbanan.

* Jag använder stavningen Rövarekulan, det är så jag lärt mig att kalla platsen, men är samtidigt väl medveten om att stavningen Rövarkulan – den kanske mer språkligt korrekta – är lika vanlig.



Författaren i Rövarekulan. Foto via förf.

Det var på den tiden så att när man blivit konfirmerad fick man ta ut och dansa. Man var runt 15 år och kände sig stor, d v s vuxen. Nu skulle man minsann lära sig att dansa. Man gick fram, bockade artigt och sa: "Får jag lov". I början gick det knackigt, men med tiden, och efter många försök att dansa, började man känna sig allt säkrare.

Vi som bodde i Löberöd hade en fördel för vi kunde gå till "Kulan", som var det allmänna uttrycket för Rövarekulans dansställe. Vi samlades ofta på "Ölsjappet" hos Karin och Henning där man kunde få en korb och en öl innan man gick till Kulan. Andra gånger samlades vi på Nilssons (numera Henrikssons) Conditori, eller på Kvists Conditori och Kafé. Ibland blev det vid "Anderssons hörna", en plats som oftast blev kvällens avslutningsställe eftersom vi där kunde stilla hungern med Kung Oscars sardiner, Kexchoklad eller annat som vi för en krona kunde trycka ut ur "Anderssons automat".

Vi gick ner till Kulan från Sassarpshället. Vi kom då via stigen ner för backen, bakvägen till

Minnen från Rövarekulan

Rövarekulan, ner där Bråån kröker sig. Vid ängen satt Otto Persson och sålde entrébiljetter och kontrollerade så att ingen ”plankade” in. Gick man inte så kunde man ta taxi. På 1950-talet var det Rosenlund som körde med sina Volvo-droskor. När sen John Winqvist tog över köpte han in Volkswagenbussar, och då kunde vi också bli fler som åkte med samtidigt. John hade sin taxistation i hörnet vid Torggatan och Sassarpsvägen, där han också hade en Texaco-mack.

I Rövarekulan spelades det från Valborgsmässoafton till siste augusti. När det vårstartade hade vi killar varit hos skräddare Eriksson för att ekipera oss. Det kunde få till följd att när vi kom till dansen hade vi alla likadana blazrar, som alltid var färggranna i blått, rött, gult eller grönt, i det som var årets modefärg. Till det hade vi ljusa terylenebyxor och vita nylonskjortor. Skorna hade vi köpt i Högbergs skoaffär. Det skulle då vara ”myggjagare”, svarta och mycket spetsiga. En och annan hade skaffat skor med vit plös. Frisyren var en tju-sarvåg à la Elvis och den krävde mycket Brylcreme för att bli riktigt bra.

Tjejerna handlade sina kläder i Sonjas dam-ekipering. Det var utställda kjolar med underkjolar i skumgummi så att kjolorna blev riktigt vida. Håret skulle sättas upp som en boll på huvudet. Eftersom Valborgsmässoafton kunde vara riktigt kall var det många som frös, men till Kulan skulle man i sin nya svid, oavsett vädret.

I många år inleddes säsongen alltid med ett storband. På 1940- och in på 1950-talet spelade Teddy Pedersens danska Radioorkester på Valborgsmässoafton. Danskvällarna varade alltid mellan klockan 19 och 24. Det gällde att vara i tid, och genast börja bjuda upp. Killarna bjöd upp fram till pausen. Då gällde det att ha legat i för efter pausen, som började klockan 22, var det tjejerna som bjöd upp på sina tre ”damernas”. Efter damernas var det killarnas tur igen, nu för deras tre ”artighetsdanser”. Det var då killarna kunde fråga om man kunde få dansa ”sistan”. Gick det då bra frågade man



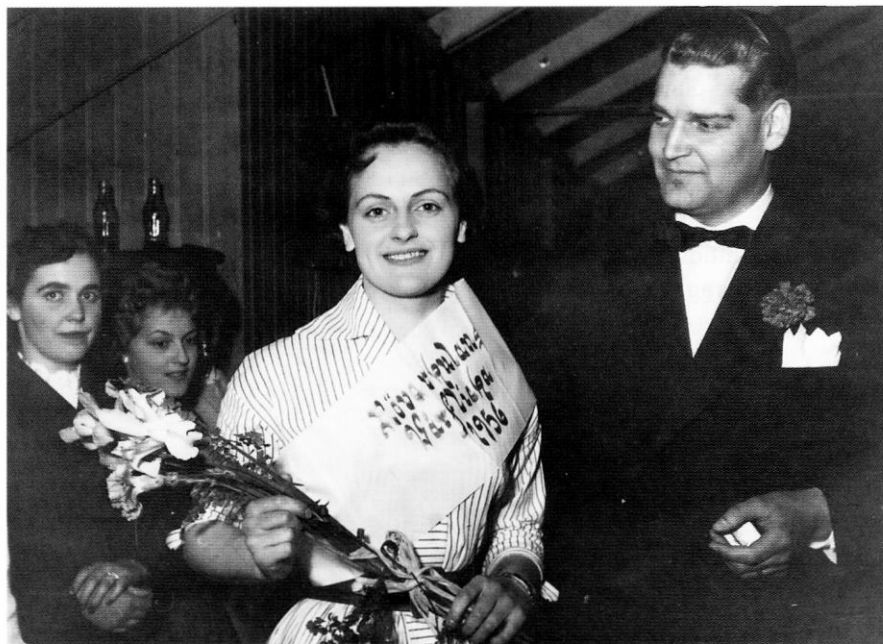
Teddy Pedersen i Rövarekulan. Foto via förf.

om det gick bra att få skjutsa hem ”damen” eller, för dem som inte hade bil, att få följa henne hem. Många killar frågade kanske sen – om kvällen varit lyckad (!) – om de kunde få bjuda på bio på *Palladium* i Löberöd på söndagskvällen. Det var så här många träffade sin käresta på den tiden.

De stora helgerna för Rövarekulan var Pingstfestligheterna, som varade under två dagar. Den lokala SLU-föreningen i Löberöd med omnejd stod som arrangör. Man korade under helgen Skånes sommarflicka, stort på den tiden. En pingsthelg kunde dra 4000 – 5000 besökare, och fältet vid Mariannelunds gård var fullt av bilar.

Pingstafton var det alltid bra orkestrar som spelade upp till dans och under kvällen visades kandidaterna till årets sommarflicka upp. Pingstdagen inleddes med tal från utescenen av någon riksdagsman. Därefter kom någon musikkår marscherande, t ex Hörbys Gröna

Minnen från Rövarekulan



*Rövarekulans
Vårflicka 1956
Anna-Greta Pers-
son och Sigvard
Wallenberg. Foto
via förf.*

Gossar eller Sjöbo musikkår. På eftermiddagen presenterades så sommarflickskandidaterna av Sigvard Wallenberg, tillsammans med Charlotte Dittmer, dåtidens kändisar. Sigvard var konferencier och Charlotte sjöng operettlåtar.

På kvällen korades sommarflickan, framröstad av publiken. Sen dansades fram till midnatt efter Krassows, Hakon Svärd, Arizonas eller någon annan för tillfället särskilt populär orkester.

I mitten av 1960-talet bytte Rövarekulan arrendator. Det innebar förändringar, bl a sänktes taket inne i dansrotundan genom att man spände upp väv. Det byggdes ny utescen, inne vid backen nära dansbanan. Där skulle nu "uppträderna" ske. Och det var Sveriges då populäraste artister, som Larry Finnegan, Tore Skogman, Siw Malmkvist, Gunnar Wiklund m fl.

Elektroniska instrument hade gjort sitt intåg och man fick höra Spotnicks och Strepplers spela upp till dans.

I slutet av 1960-talet började Rövarekulan tappa sin glans. Lokalerna hade blivit omoderna och slitna. Publiken delades. "Disco" hade börjat och drog sin publik. Samtidigt började gammeldansen bli populär och drog sin del av den tidigare publiken. 1971 spelade man för sista gången upp till dans vid Pingstfestligheterna. Därefter revs Rövarekulans dansställe, som då funnits i 75 år. Nu har Rövarekulans dalgång blivit naturreservat, ett reservat där man säkert ännu kan hitta många inristade namn och hjärtan i trädens bark. De har säkert blivit oläsliga, men finns där som minnen av "Kulan" och den trevliga tid som många av oss fick uppleva med Rövarekulans dansställe.